

virkeligheden ønsker af debatten, for sådan som den har udviklet sig her den sidste times tid, er det mere en debat imellem SF og Enhedslisten om, hvor dybt man skal begrave sig i skyttegravene. Og det er jo i virkeligheden måske det værste ved den danske EU-debat: at der er nogle, der befinder sig dybt nede i skyttegravene og ikke ønsker at diskutere ud fra de europæiske præmisser, den europæiske udvikling.

Det ønsker vi fra konservativ side, og vi ønsker at bruge de næste måneder på at diskutere, hvordan Europa har udviklet sig, hvad det er for nogle udfordringer, vi kommer til at se i de kommende år, og hvad det er for nogle traktater, vi skal have, for at vi kan møde de udfordringer på den rigtige og på den demokratiske måde. Dér håber jeg da meget, at det vil lykkes for os, når vi skal have en offentlig debat – og det er vi tilhængere af – at få befolkningen inddraget i debatten på det grundlag i stedet for på 1972-grundlaget, der var et spørgsmål om for og imod dansk deltagelse i EU.

Vi ønsker fra konservativ side at få indflydelse på udviklingen i Europa, og vi ønsker selvfølgelig også, at befolkningen bakker op bag vore synspunkter, og dér er det klart, at en af de ting, der har bekymret os i den europæiske debat inden for det sidste halve år, er, at flere og flere er begyndt at tale om en udvikling i EU i flere hastigheder eller et a la carte-Europa. Det bekymrer os, det ønsker vi at modvirke, ikke at forstå på den måde, at når vi optager nye medlemslande skal der ikke være overgangsordninger og lignende. Det skal der selvfølgelig, der er nogle praktiske ting, der skal på plads, men det vil være bekymrende, hvis to eller tre store europæiske lande er dem, der vil føre hele den europæiske udvikling frem, mens de andre, vi andre, mindre lande, ikke får indflydelse på, hvordan den skal foregå. Derfor tror vi, det er vigtigt, at vi fra dansk side er opmærksom på dette.

Vi mener også, det er vigtigt, at vi fra dansk side er opmærksom på, at vi skal være fuldgældigt medlem på alle områder, og at det må være et mål også for den debat, vi har i Danmark. Vi ved da godt, at vi har taget forbehold – som jo er blevet diskuteret her fra talerstolen nu i lang tid – i 1992 i Edinburgh, og befolkningen skal selvfølgelig tage stilling på et senere tidspunkt til de forbehold, men det kan jo først ske den dag, vi er færdige med regeringskonferencen, den dag traktaterne er færdige.

Det, der er risikoen for den offentlige debat og for den danske regerings forhandlingsposi-

tion, er jo, at vi låser os fast i disse forbehold, at vores forhandlingsposition fremover bliver fastlåst, fordi vi står og slår hinanden oven i hovedet med forbeholdene. Det må ikke ske, for som udenrigsministeren jo rigtigt indledte sin tale med at sige: Da vi lavede Maastricht-Traktaten, var det jo, fordi Europa stod over for nogle nye situationer, Berlinmuren var faldet, der var en ny udvikling på vej, og alle vidste, at det var nødvendigt med nogle nye traktater, og derfor gik man i gang med forhandlingerne om Maastricht-Traktaten. Man var jo også klar over den gang, at det ikke var det endelige og heller ikke det bedste resultat, man kunne nå, og derfor er der jo i Traktaten taget højde for, at vi nu skal have regeringskonferencen i 1996, og det er her, det er vigtigt, at Danmark kan komme ind, kan få indflydelse og være med til at påvirke det, der skal være slutresultaterne i traktaterne, så vi kan være fuldgældige medlemmer.

Dér vil jeg da ikke lægge skjul på, at vi fra konservativ side mener, at spørgsmålet om det forsvarspolitiske samarbejde bliver et vigtigt område, som vi ikke kan negligere, som vi er nødt til at tage med og prøve at se, hvordan vi ønsker at det skal udvikle sig, for hvis vi ikke gør det, så gør de andre det bare selv, og så kan vi stå ude på sidelinjen. Det hjælper ikke noget, at vi bagatelliserer den udvikling, der har været siden 1992 omkring Den Vesteuropæiske Union. Vi så her i begyndelsen af ugen, at udenrigsministeren og forsvarsministeren rejste til møde sammen med 15 embedsmænd. Det gør man jo ikke, hvis det er en ligegyldig forsamling, der mødes. Det gør man jo, fordi her diskuteres noget. Og en af de væsentlige ting, der diskuteres i øjeblikket, det er det, som hr. Steen Gade har været inde på: Den farlige udvikling, vi ser med, at USA nu kører sit eget løb i Jugoslavienkonflikten.

Det er da klart, at når vi ikke bryder os om det, må vi sammen med de andre europæiske lande, vi deler synspunkter med, prøve at se: Hvordan kan vi stille en position op, så vi kan påvirke USA, så de også i den her situation vil følge det, som er vores politiske linje i vores nærrområde?

Den diskussion foregår bl.a. i WEU, og derfor er det vigtigt, at Danmark er med ved bordet, og derfor er det vigtigt, at Danmark kan påvirke det, som skal være den europæiske linje, for der er vel ingen, der ønsker, at vi skal være i en situation, hvor vi er nødt til at sidde med korslagte arme og stort set alene følge det, som USA dik-